

Czwartek, 21.03.2013

Przygotowanie: Bractwo św. Zofii

ADORACJA: WIARA CELEBROWANA W LITURGII

6. „Pokuta”

MODLITWA O ŁASKĘ DOBREJ SPOWIEDZI

Wystawienie Najświętszego Sakramentu.

Śpiew: *Witam Cię, witam*

P: Prośmy dobrego Boga, którego miłosierdzie jest bez granic, o łaskę dobrej spowiedzi dla wszystkich członków naszej wspólnoty.

Po każdym wezwaniu wszyscy powtarzają wezwanie: *Okaż nam, Panie, miłosierdzie swoje.*

L1: Boże miłosierny, ześlij swego Ducha na tych, którzy nie uznają grzechu. Niech Jego światło rozjaśni ciemności ich umysłu, aby poznali prawdę o grzechu i przyjęli dar przebaczenia.

L2: Boże miłosierny, ześlij swego Ducha na tych, którzy nie wierzą w przebaczenie swoich grzechów. Niech Jego miłość napęlni ich serca i doprowadzi do tronu Twego miłosierdzia, aby zostali oczyszczeni i zaznali pokoju.

L1: Boże miłosierny, ześlij swego Ducha na tych, którzy się źle spowiadają. Niech Jego łaska obdarzy ich szczerym żalem za grzechy i gotowością poprawy, aby przeżyli prawdziwe nawrócenie.

L2: Boże miłosierny, ześlij swego Ducha na tych, którzy zaraz po spowiedzi wracają do swoich grzechów. Niech Jego obecność będzie dla nich tarczą obronną przed pokusami, aby wytrwali w wierności Twoim przykazaniom.

L1: Boże miłosierny, ześlij swego Ducha na tych, którzy często korzystają z sakramentu pokuty i dzięki niemu nieustannie wzrastają na drodze życia duchowego. Niech świętość staje się coraz bardziej ich udziałem, aby doszli do pełnego zjednoczenia z Tobą.

P: Wszchemogący, wieczny Boże, Twój Syn umarł na krzyżu za nasze grzechy i zmartwychwstał dla naszego usprawiedliwienia. Wejrzyj na naszą wspólnotę (parafialną), która pragnie się oczyścić i odnowić w źródłach miłosierdzia, które wypływają z przebitego boku Jezusa. Udziel dzieciom i rodzicom, mężczyznom i kobietom oraz wszystkim członkom naszej wspólnoty łaski dobrej spowiedzi. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Śpiew: *Duchu miłości wylewaj się na nas z przebitego serca Jezusa*

POKUTA

P2.: Panie Jezu, dziękujemy Ci za Twoją obecność w Najświętszym Sakramencie; za to, że jesteś z nami i jesteś dla nas. Chcemy podziękować Ci za wszystkie dary, które przynosisz nam w Sakramentach. Pragniemy przede wszystkim umocnić naszą wiarę w prawdę, że w liturgii urzeczywistnia się najbardziej wewnętrzne współdziałanie Ducha Świętego i Kościoła; że Duch komunii zawsze pozostaje w Kościele i dlatego Kościół jest wielkim sakramentem Boskiej komunii. Pragniemy szczególnie gorąco podziękować Duchowi Świętemu, który w liturgii „jest wychowawcą wiary Ludu Bożego, sprawcą cudownych dzieł Bożych, jakimi są sakramenty Nowego Przymierza” (KKK 1091).

Modlitwa w ciszy

L1: *Z Katechizmu Kościoła Katolickiego*: „W liturgii Duch Święty jest wychowawcą wiary Ludu Bożego, sprawcą "cudownych dzieł Bożych", którymi są sakramenty Nowego Przymierza. Jest pragnieniem i dziełem Ducha w sercu Kościoła, abyśmy żyli życiem Chrystusa Zmartwychwstałego. Gdy spotyka On w nas odpowiedź wiary, którą wzbudził, urzeczywistnia się prawdziwe współdziałanie; przez nie liturgia staje się wspólnym dziełem Ducha Świętego i Kościoła. W tym sakramentalnym udzielaniu misterium Chrystusa Duch Święty działa w taki sam sposób jak w innych czasach ekonomii zbawienia: przygotowuje Kościół na spotkanie z Jego Panem, przypomina i ukazuje Chrystusa wierze zgromadzenia, uobecnia i aktualizuje misterium Chrystusa swoją przekształcającą mocą, a wreszcie jako Duch komunii jednoczy Kościół z życiem i posłaniem Chrystusa.” (KKK1091, 1092)

P2.: W sakramencie pokuty i pojednania w sposób liturgiczny wyraża się i urzeczywistnia nawrócenie człowieka, jego pojednanie z Kościołem i przede wszystkim – przebaczenie ze strony Boga. Dzięki ofierze krwi Chrystusa i Jego Zmartwychwstaniu, wszyscy chrześcijanie mają stały dostęp do tych niezwykłych darów. Prośmy więc Boga o łaskę coraz głębszego rozumienia tego misterium, prośmy Ducha Świętego o wszelkie dary, dzięki którym nasze życie będzie przeniknięte wiarą, nadzieją i miłością.

Śpiew: *Bądź mi litościw*

L1: *Z Katechizmu Kościoła Katolickiego*: "Nawrócenie do Chrystusa, nowe narodzenie przez chrzest, dar Ducha Świętego, Ciało i Krew Chrystusa otrzymane jako pokarm sprawiły, że staliśmy się "święci i nieskalani przed Jego obliczem", jak sam Kościół oblubienica Chrystusa, jest "święty i nieskalany". Nowe życie otrzymane w sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego nie wyeliminowało jednak kruchości i słabości natury ludzkiej ani jej skłonności do grzechu, którą tradycja nazywa pożądliwością. Pozostaje ona w ochrzczonych, by podjęli z nią walkę w życiu chrześcijańskim z pomocą łaski Chrystusa. Tą walką jest wysiłek nawrócenia, mający na uwadze świętość i życie wieczne, do którego Pan nieustannie nas powołuje. Jezus wzywa do nawrócenia. To wezwanie jest istotnym elementem głoszenia Królestwa: "Czas się wypełnił i bliskie jest Królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!". W ten sposób chrzest jest głównym miejscem pierwszego i podstawowego nawrócenia. Przez wiarę w Dobrą Nowinę i przez chrzest człowiek wyrzeka się zła i uzyskuje zbawienie, to znaczy odpuszczenie wszystkich grzechów i dar nowego życia. Wezwanie Chrystusa do nawrócenia nadal jednak rozbrzmiewa w życiu chrześcijan. To drugie nawrócenie jest nieustannym zadaniem dla całego Kościoła, który obejmuje "w łonie swoim grzeszników" i który będąc "święty i zarazem ciągle potrzebujący oczyszczenia, podejmuje ustawicznie pokutę i odnowienie swoje". Ten wysiłek nawrócenia nie jest jedynie dziełem ludzkim. Jest on poruszeniem "skruszonego serca", pociągniętego i dotkniętego łaską, pobudzającą do odpowiedzi na miłosierną miłość Boga, który pierwszy nas umiłował" (KKK 1426-1428)

Chwila ciszy

L2: *Z katechezy biskupa Wacława Świerżawskiego*: „Wielu z nas ma trudności z przystępowaniem do sakramentu pokuty, najczęściej bowiem patrzymy na ten sakrament w płaszczyźnie psychologicznej, od strony naszego ludzkiego kontaktu z kapłanem, czy też od strony tak zwanych pięciu warunków dobrej spowiedzi. Są tacy, którzy widzą głębszą warstwę tego sakramentu: wiedzą doskonale, że Chrystus Pan ustanowił sakramenty po to, aby w nich człowiek spotykał Jego samego. Gdy więc idą do spowiedzi, mają świadomość, że tam w osobie kapłana i w sakramentalnej rzeczywistości sprawowanego misterium pojednania spotkają Chrystusa. Chrystus zmartwychwstały chce dotrzeć i dociera do każdego człowieka, żeby w nim uczynić ten sam cud, jaki uczynił dla całej ludzkości: tym cudem jest odpuszczenie grzechów.

Jeśli tak odczytujemy zamiar Boga, to wiemy dobrze, że idąc do spowiedzi spotkamy tam Chrystusa, który chce przystąpić do nas jak najbliżej, żeby dokonać w nas duchowego wskrzeszenia. Kościół to przedłużenie człowieczeństwa Jezusa Chrystusa, który trwa wcielony w Kościele. Trwa w swoim słowie, które ciągle słyszymy w świątyni i o którym mówimy: oto słowo Boże; trwa w swoich sakramentach, w liturgii. I przez liturgię – a zwłaszcza przez sakrament

pokuty - przebacza, rozgrzesza, rozwiązuje nas z więzów grzechu i tchnie w nas nowe życie.”
(Pokuta i pojednanie, str. 45-49)

Chwila ciszy

Śpiew: *Jezu, Tyś jest światłością mej duszy.*

P2.: Dziękując Bogu za dar sakramentu pokuty i pojednania, rozważmy teraz wspólnie w modlitwie różańcowej bolesną tajemnicę biczowania Pana Jezusa:

Dziesiątek różańca

Śpiew: *Tak mnie skrusz*

L1: *Z Katechizmu Kościoła Katolickiego*: „Podobnie jak u Proroków, wezwanie Jezusa do nawrócenia i pokuty nie ma na celu najpierw czynów zewnętrznych, postów i umartwień, lecz nawrócenie serca, pokutę wewnętrzną. Bez niej czyny pokutne pozostają bezowocne i kłamliwe. Przeciwnie, nawrócenie wewnętrzne skłania do uzewnętrznienia tej postawy przez znaki widzialne, gesty i czyny pokutne. Pokuta wewnętrzna jest radykalną przemianą całego życia, powrotem, nawróceniem się do Boga całym sercem, zerwaniem z grzechem, odwróceniem się od zła z odrazą do popełnionych przez nas złych czynów. Pokuta wewnętrzna zawiera równocześnie pragnienie i postanowienie zmiany życia oraz nadzieję na miłosierdzie Boże i ufność w pomoc Jego łaski. Temu nawróceniu serca towarzyszy zbawienny ból i smutek, który Ojcowie Kościoła nazywali smutkiem duszy i skrucą serca. Serce człowieka jest ociążałe i zatwardziałe. Trzeba, by Bóg dał człowiekowi serce nowe. Nawrócenie jest najpierw dziełem łaski Boga, który sprawia, że nasze serca wracają do Niego: "Nawróć nas, Panie, do Ciebie wrócimy". Bóg daje nam siłę zaczynania od nowa. Odkrywając wielkość miłości Boga, nasze serce zostaje wstrząśnięte grozą i ciężarem grzechu; zaczyna obawiać się, by nie obrazić Boga grzechem i nie oddalić się od Niego. Serce ludzkie nawraca się, patrząc na Tego, którego zraniły nasze grzechy. Od dnia Paschy Duch Święty "przekonuje świat o grzechu", to znaczy, że świat nie uwierzył w Tego, którego posłał Ojciec. Ten sam Duch, który ujawnia grzech, jest także Pocieszycielem, udzielającym ludzkiemu sercu łaski skruchy i nawrócenia.” (KKK, 1430-1433)

Chwila ciszy

L2: *Z katechezy biskupa Wacława Świerżawskiego*: „Jeśli chrześcijanie nie rozumieją swego życia w duchu pokuty, który ma ich ogarniać, któremu mają się poddawać, jeśli tego nie doświadczają, nie osiągną nigdy chrześcijańskiej dojrzałości. Podobnie ci, którzy mają nawet ducha modlitwy i ofiary, ale nie starają się o to, by żyć w stanie łaski. Bowiem to jest związane koniecznie z sakramentem pokuty. Jeśli go nie przyjmują, jeśli nie zatroszczą się o to, żeby wchodzić we wspólnotę Kościoła nie z nieufnością i nienawiścią, i swoimi wadami, ale z obecnością Chrystusa, z Jego miłością i pokojem, każe mogą wnosić dobry budulec, nawet gdyby rzeczywiście inne elementy wspólnoty były złe i potrzebowały zmiany? Niech pokaże ten, kto krytykuje, co to znaczy być dobrym chrześcijaninem! Łatwo jest krytykować i burzyć, ale budować? A przede wszystkim siebie zbudować tak, żeby zabłysnąć jak światło, które świeci w ciemności i pokazać, jak ma wyglądać wcielony kształt chrześcijaństwa. Dopiero wtedy tworzy się to, co ma być: dojrzały człowiek-chrześcijanin, uczeń Chrystusa.

Mamy wciąż wiele kłopotu z tym chyba najtrudniejszym ze wszystkich sakramentów. Doświadczenie uczy, jak łatwo jest się przyzwyczaić do pewnych schematów i operować nimi w konfesjonale (tyczy to tak penitenta, jak kapłana), żeby jednak móc traktować rzecz głębiej, trzeba dobrze wiedzieć, o co w tym sakramencie chodzi.

Jak bardzo rozumienie związku pokuty z chrztem pomaga nam przeżyć sakramentalne spotkanie z Jezusem w konfesjonale. Pokuta staje się przygotowaniem do pełniejszego uczestnictwa w tajemnicy paschalnej Chrystusa dla zbawienia świata. Dla człowieka, który żyje zanurzony bez reszty w sprawach tego świata i gdy wyjdzie z kościoła, wchodzi w przyspieszony rytm życia z możliwościami różnych „poślizgów”, jest to sprawa bardzo odległa. Jak więc ogromnie trzeba

uważać, żeby tego sakramentu nie „spłaszczyć”, żeby go nie zrutynizować, żeby nie podchodzić do niego z przyzwyczajeniem. Odchodzimy od konfesjonału bez owego coraz głębszego wchodzenia w misterium umierającego i zmartwychwstałego Chrystusa, co przecież jest konieczne dla naszego chrześcijańskiego życia. Wiemy, że choć żyjemy na tym świecie, już jesteśmy całkiem inni, już umarliśmy z Chrystusem i zmartwychwstaliśmy. Nasze obyczaje, cała nasza moralność mają być inne.” (Pokuta i pojednanie, str. 155-162)

Śpiew: *Stwórz o mój Boże*

P2. Dziękując Bogu z dar sakramentu pokuty i pojednania, który ustanowił po swoim zmartwychwstaniu Pan nasz Jezus Chrystus, módlmy się wspólnie słowami Litanii pokutnej:

Panie, zmiłuj się nad nami. *Panie, zmiłuj się nad nami.*

Chryste, zmiłuj się nad nami. *Chryste, zmiłuj się nad nami.*

Panie, zmiłuj się nad nami. *Panie, zmiłuj się nad nami.*

Chryste, usłysz nas. *Chryste, wysłuchaj nas.*

Ojciec z nieba, Boże, ***zmiłuj się nad nami.***

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Panie wcielony,

Miłośniku dusz,

Zbawco grzeszników,

Szukający zagubionych owiec,

Przez Twoją czułość dla Adama po jego upadku,

Przez Twoją wierność dla Noego uratowanego w arce,

Przez Twoją pamięć o Locie zagubionym wśród grzeszników,

Przez Twoje miłosierdzie dla Izraelitów na pustyni,

Przez Twoje przebaczenie Dawidowi skruszonemu,

Przez Twoją cierpliwość wobec mieszkańców Niniwy, kiedy w worach legli w popiele,

Przez wybranie Jana, który kroczył przed Tobą jako głosiciel pokuty,

Przez świadectwo, jakie dałeś o celniku, który pochyliwszy głowę bił się w piersi swoje,

Przez przypowieść o radości powitania syna marnotrawnego,

Przez Twoją łagodność wobec niewiasty z Samarii,

Przez Twoją łaskawość wobec Zacheusza, która go skłoniła do poprawy,

Przez Twoją litość dla niewiasty cudzołożnej,

Przez Twoją miłość do Magdaleny, która wiele umiłowała,

Przez Twoje upominające wejrzenie, po którym Piotr zapłakał,

Przez Twoje wspaniałomyślne słowa do łotra na krzyżu,

My, grzeszni, błagamy Ciebie, *usłysz nas.*

Abyśmy umieli sami siebie osądzić i przez to uniknęli Twojego sądu,

Abyśmy wydali dobre owoce pokuty,

Aby grzech nie królował w naszych ciałach śmiertelnych,

Abyśmy z lękiem i drzeniem pracowali dla naszego zbawienia,

Synu Boży,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *przepuść nam, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *wysłuchaj nas, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *zmiłuj się nad nami.*

P: Módlmy się: Ojciec bogaty w miłosierdzie, udziel Twoim wiernym przebaczenia grzechów, aby byli oczyszczeni ze wszystkich występków i mogli służyć Tobie w pokoju ducha. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

P2: Panie Boże, dziękujemy Ci za wszelkie dary, którymi obdarzyłeś nas podczas tej wspólnej modlitwy. Szczególnie dziękujemy za dar sakramentu pokuty i za umocnienie naszej wiary w Twoją obecność w sakramentach, dzięki którym udzielane jest nam życie Boże.

Śpiew: *Misericordias Domini lub Podnieś mnie Jezu*

MODLITWA NA ROK WIARY

P: Zbawicielu świata, dziękujemy Ci za dar wspólnej modlitwy i adoracji. Przy Tobie rośnie nasza wiara, umacnia się nadzieja, rozpala się miłość. Kończąc naszą wspólną modlitwę, gorąco prosimy Cię o pomnożenie naszej wiary. Spraw, aby nasza wiara stawała się coraz mocniejsza i aby coraz bardziej przemieniała nasze życie. Po tej modlitwie pozostaniemy na dłuższej adoracji w ciszy.

L1: Panie Jezu, Synu Boga żywego, przymnóż nam wiary w Twoje słowo, w którym ukryta jest prawda i w którym Ty sam jesteś obecny. Otwórz nasz umysł i serce, abyśmy uważnie słuchali słów Ewangelii i gorliwie poznawali Twoją naukę, przekazywaną przez Kościół. Ześlij na nas swego Ducha, aby doprowadził nas do całej prawdy.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

L2: Zbawicielu świata, przymnóż nam wiary w Twoje zbawcze działanie w sakramentach świętych i Twoją obecność pośród nas w znaku chleba. Niech nasza wiara objawi się w chętnym przychodzeniu na adorację i pełnym zaangażowaniu w przeżywanie sakramentów, szczególnie Eucharystii.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

L3: Jezu, Synu Maryi, przymnóż nam wiary w Twoją obecność w nas samych i w innych ludziach. Nie pozwól nam zapomnieć o Twoich słowach: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z najmniejszych, Mnieście uczynili”. Dodaj nam siłę, abyśmy służyli Ci w ludziach, do których nas posłałeś.

Śpiew: *Panie, przymnóż nam wiary.*

P: Przyjmij, miłosierny Jezu, naszą pokorną modlitwę o pomnożenie wiary. Niech ona kształtuje całe nasze życie i doprowadzi nas do Ciebie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Śpiew: *Przychodzisz Panie mimo drzwi zamkniętych.*

Adoracja w ciszy.